

تپيزي

ستا له كوژدې نه چې خبر شوم!



Ketabton.com

۱۳۹۸/۲/۲۳

ليکنه او ترتيب: جاويد ريحان

زه په ريښتيا دې ليونې كړم
كراني ښكلا دې ليونې كړم
د مخ ځلا دې ليونې كړم
ناز او ادا دي ليونې كړم
دومره په ناز او ادا ماخله قدمونه

ختم به ستا د زرگې زور شي
دا خپل پيغور به دي پيغور شي
بل به په تا د مينې اور شي
د كبر جام به دي نسكور شي
مخ به دي تور شي په ما مه كوه ظلمونه

ښايسته خندا دي گلورينه
په ټولو ښكلو كې حسينه
تا به ساتم د زړه په وينه
زه درسره كوومه مينه
له خندا شينه ليونې په ځان كړمه

ميني دې وچ لکه گني کرم
په اور پي سوي سپلني کرم
بس ستا سوچونو پخواني کرم
بنايست دي داسي ليوني کرم
سبق مه پريښي دي تپي ځان ته کوومه

د هغي دنګي جني زارشم
لاچي لونګي جني زار شم
په مينه رنگي جني زار شم
د غنم رنگي جني زارشم
زما پي خوبن په ناز خوري خبري دینه

دا اوږد صبر په ما مه کړه
بس دومره جبر په ما مه کړه
گوزار د تبر په ما مه کړه
خندا د کبر په ما مه کړه
په زړه غمجن یمه خيري درته کوومه

په ما به هم دغسي کيږي
ټول ارمانونه مې رږيږي
غماز مې يو يو راډيريږي
او ستا به زما نه گيله کيږي
زه به د کور په خلکوڅه وکړم مينه

زما د زړه زخم دوا که
نن راته ټينگه غيږه راکه
دغه يو حق مې را ادا که
کاکا دا مشره لور دې راکه
زه به دې زوم شم ستا به ډير قدر کوومه

چې په اسانه پوره نه شوه
گرانه وه گرانه پوره نه شوه
ښه شوه چې تا نه پوره نه شوه
بس کره 'ريحانه' پوره نه شوه
دا اوسنی ياراني ټولي داسي دینه

د زړه دردونو ليونۍ کړم

د چا فکرونو ليونۍ کړم

بس ستا يادونو ليونۍ کړم

ډيرو غمونو ليونۍ کړم

د گيلو ډک زړگي به دي دنيا نه ځمه

نوري خيري به ورته وکړم

د ژوند ترخي به ورته وکړم

ډيري گيلي به ورته وکړم

اوبنکو جرگي به ورته وکړم

که خوب کې راغله په ژړا به ورته شمه

په کور او کلي کې خوره شوه

پته ترمنځ مو وه بنکاره شوه

د ميني جوړه مو کيسه شوه

هغه پري بڼه ډيره غوسه شوه

کومي يوي ورته زما صفت کوونه

په تا به نه خفه كيدلى
له تا به لري اوسيدلى
بل ستا خيره مې هيريدلى
كه زړه مې ستا نه صبريدلى
ولي به زه په زيارتونو گرځيدمه

په نيمه لار كې ودريدلى
په ناز خواړه چې دي كتلې
بنايسته نقاب كې ځلیدلې
په غټو سترگو دې كتلې
كافري زړه كې دي هيڅ رحم نه راتلنه

ارمان به درشي بيا به ژاړې
واپس راځې كله توکارې
بيا به دغم وهي رمبرې
ورځه رقيب سره خولارې
خدای به دي مړه كړئ زه خيري درته كوومه

ډير تاوانونه دې راکړي
بلا دردونه دي راکړي
په زړه زخموڼه دي راکړي
سپک پيغورونه دي راکړي
که مې په ياد وي ستا به نه کړم تپوسونه

همدغه ژوند کې نارضا يو
مونږه اخته په څه سزا يو
لږ په خندا ډير په ژړا يو
چې ما او تا سره جدا يو
پکښې د نوري دنيا څه پروا لرونه

په څه له ما نه پتيدله
له ما نه لري تښتيدله
نوي جوړه کې شرميدله
د کور په لور چې تيريدله
په شاه بې وکتل ذرئ ورئ بې کړمه

له مانه څومره چي نفرت کړي
هسي برباد به بنکلي وخت کړي
هسي به ځان هم په زحمت کړي
مغروره دومره بد عادت کړي
د لري راشم بي ديدنه درنه ځمه

ته څومره ظلم په ما خوار کړي
ولي په څه راته انکار کړي
اخر به ما گراني په دار کړي
ما يې د ورور له بنو زار کړي
دا غټ بانه يې خپلي خور ته شوي دينه

شپي دي اوږدې خوبونه نشته
زما په دې خوبونه نشته
تر نيمي شپې خوبونه نشته
بس تر هغې خوبونه نشته
چې مې گريوان په اوبسکو لوند نشي ميبنه

ما سره مينه په ريښتيا کړې
منمه ما سره وفا کړې
په پستو شونډو چي خدا کړې
چي ماته مخ او مور ته شا کړي
ما وارخطا کړي زړه مې ووهي ټوپونه

زما له حاله نه خبريږي
جانان مې بل ته روانيږي
په حال مې يوالله پوهيږي
زړه مې سلگي کوي خوريږي
نه مې هيږيږي ستا ژړا کي جو ابونه

اي په والله ژوند مزه نه کا
نور په ريښتيا ژوند مزه نه کا
بغير له تا ژوند مزه نه کا
وگوره دا ژوند مزه نه کا
چي ته د بل شوي زه دي هير کړمه ميښنه

د ځانه ورك دې په ريښتيا كرم
وروستي پيغور دې په ژړا كرم
كافره زه دې يك تنها كرم
خپلي ليلا نه دې جدا كرم
په ډك تيلر دې مولا ووهه ميبنه

اي گرانه زيړي مې درباندي
ارمانه زيړي مې درباندي
قربانه زيړي مې درباندي
”ريحانه” زيړي مې درباندي
پلار مې په بل هلك كوژده كرمه ميبنه

په ما د خپله ځانه گرانه
چي يو ذره نه شي پرېشانه
ستا به گيله كيږي زما نه
زه به گيله وكړم له چا نه
تقدير مې خپل دي چي ټكري راكوبينه

په غم لړلي زنده گي ده
دا چي ترمنځ مو جداي ده
خبره لږ څه خطري ده
زمونږه ډيره غريبې ده
پلار دې کنجوس دې راته نه دي راکوينه

زما خو مرگ ورته اسان دی
دا خپل جانان راته حيران دی
نيمگري پاتې مې ارمان دی
دا چي شکيدلی مې گريوان دی
يار مې روان دي اوس دبل غيږي ته ځينه

د رقيبانو پاليسي ده
دا چي ترمنځ مو جداي ده
په غم لړلي زنده گي ده
دغه زمور بدنصيبې ده
چي ته د بل شوي زه يوازي پاتي شومه

خپل زړه دي صبر نور له ما كړه

غم دي خو ځان پري ابتلا كړه

كوشش كوه رب دې باجا كړه

اخيري ټينگه غيره راكړه

په ما ميبن محصله نه مې دركويته

په كې ليدلي مې حيا وه

ما خوبه كړې په ريښتيا وه

مينه نو څه خو بس همدا وه

زه په هغي هغه په ما وه

د خدای رضا وه مور يې بيل د يو بل كړونه

په پيغور ماته يې زما ملا كړه

دې ځينو نورو خو همدا كړه

دولت يې خوبن ماته يې شا كړه

ستا زنده گي يې هم تباه كړه

په ما يې هم بل كړه په دې دنيا اورونه

ازارول خو داسي نه وي
زړه درلودل خو داسي نه وي
لاس اچول خو داسي نه وي
دا هيروول خو داسي نه وي
څنگه چې تازه د خپل زړه نه هيره كړمه

رب دي ساته د بدنظره
لږ خو راگوره د زړه سره
ترمنځه مينه موبنكاره شوه
مونږ په قسم كړې وعده وه
قسم دې مات كړ هير دي كړل كړي لوظونه

په دروازه چې داخليږي
شي بڼه نيولي ودريري
د څه خبري نه ډاريري
د ماما ځويه ولي ډاريري
خلک خو خپلو كره هر وختي راځينه

په ژوند راضي یمه تر پایه
د ناستي ځای مې ورته بڼایه
د زرګې حال مې ورته وایه
زما د څه نصیب کړه خدایه
عالم خندا کړي زما اوښکي په مخ ځینه

په ما مېبن زیات قدردان دی
دلته راغلی ښکلی ځوان دی
ماته خوشم گل د ریحان دی
څومره بڼایسته زما جانان دی
په ما ډیر گران دی زه یې ډیر قدر کوومه

پلار مې همیشه غوسه په تا وې
په مور خبره که دنیا وی
وروستی خبره به مې دا وې
که څوک خفه که څوک رضا وې
جانانه ستا په نوم به عمر تیرومه

عبث وختونه په ما تير شو
زړه مې ستا مينه کې راگير شو
بس ستا يادوونه خومره ډير شو
ماته دې څه ويل ما نه هير شو
ما ته هـغه خبره بيا وکـړه ميبـنه

بنايسته بانه پي لکه غشي
اورده بانه پي لکه غشي
کاره بانه پي لکه غشي
تيره بانه پي لکه غشي
په زړه مې ولريد غلبيل غلبيل پي کـرمه

په محصلي کې خفه نه شي
په جداي کې خفه نه شي
مسافري کې خفه نه شي
په تنهاي کې خفه نه شي
زما يادونه خو جوړه درسره دينه

ډیر بدنصیبه له پخوا یې
دا ته اخته په څه سزا یې
همیش له مخکښې وارخطا یې
"ریحانه" ولی په ژپا یې
څوک چې مالداره یار لرې داسې به وینه

چې کاپې کړي دې له چا دی
زما خوبن شوې په ریښتیا دی
بس مناسب درته همدا دی
جانانه دویم نوم دې وفا دی
خو هیڅ د وفا درپکښې نشته عادتونه

زنده گې څه ده بی له تانه
نیمگړي پاتي شوي ارمانه
زه پوهیدم په تا جانانه
ته خو د بل وي له پخوا نه
زه لیونی درباندي هـسی نازیدمه

په خوشحالی دې راته راکړي
خیر په زاری دې راته راکړي
پاس په بلی دې راته راکړي
سپینه خولگی دې راته راکړي
نور کار به پرېدم غلامی به یې کوومه

په ما دې سرې لمبې کړې پورې
په مړو سترگو چې راگوري
پوهیږم کار به راله گوري
سترگي دي مه توروه نوري
د تروری لورې د سیالی دې وویستمه

چې شونډي سري دې شي رایادې
سترگي ډیوي دې شي رایادې
خوري شیبې دې رایادې
چې خاطري دې شي رایادې
په زړه مه راشي بیا جوړه جوړه غمونه

ډير زيات خفه وژيدلو
زړه مې له غمه درديدلو
دا ټول اوجود مې رييدلو
بيگه مې داسي خوب ليدلو
تا رانه سره ډولي کې بل کلي ته وړينه

په ما دې څه جادو دی کړي
ژوند دې زما په غم لړلي
بس تش شوگير دي رابخنلي
خوب دې زما د سترگو وړي
ټوله شپه ويښ يم انځور دې بنکلومه

ولي به زه نه خفه کيرم
ورځي نه بلي ته خواريرم
په ځان پوهيرمه زيريرم
خود به په سرو سترگو ژيريرم
چې مې جانان د خوري مينې منکر شونه

ورخ به په ما توره تياره شي
بس چي رنگينه دې شيبه شي
د پلار ارمان به دې پوره شي
بل يو هلک ته به کوژده شي
ماته به پريردي په دلو دلو غـمونه

فضا خاموشه وه هر خوانه
بل څوک نه و بي له تانه
بنايسته شيبه وه په ما گرانه
په خوب کې راغلي جانانه
شونډي دې راکړي ليوني دې کـرم ميينه

دا به د کوم جرم سزا وي
خوشحالي کمه به زما وي
دا به پاک الله رضا وي
اشنا نصيب کې به مي دا وي
چې چا له ځـم هغه ټکري راکوينه

په تا ميبن يم نازيني

د کاره ويستي يمه ستا مينې

په پلار دې گرانه پي حسيڼې

مدام مې خبڼې د زرگې ويڼې

کافري زړه کې دې هيڅ رحم نه راځينه

په زړه مې بل شي سره اورونه

چې مې رايا د شي تير وختونه

تا به کول له ما سوالونه

د ماشومتوب بڼکې وختونه

په خر ماښام کې ستاسي کور ته به درتلمه

يم غورځيدلې له گړنگه

ده زنده کې زما بي خونده

زه پي ويستي يم له ژونده

دغه د سري جوړي خاونده

رالنه بل کړي دي په زړه باندي اورونه

ډیرو سوچونو لیونی کړم
ستا ستمونو لیونی کړم
دې سختو زړونو لیونی کړم
یو مې درسونو لیونی کړم
بل ستا یادونه مې روزگار ته نه پرېږدینه

خپله پې وکره زورور شو
په غریبې چې مې خبر شو
په دې له مانه مرور شو
اوس مې له مینې نه منکر شو
بی وفا څه شو ستا د دروغو قسمونه

له ما نه لري بس جدا شوي
ای وفا ولې بی وفا شوي
زما له مینې پې پروا شوي
خپلو لوظونو نه په شا شوي
زه لیونی دې په وعده و تیروتې ومه

ستا یو دیدن زما ارمان دي
زړه مې په تا پسي وران دي
ظالمي دغه مې گزران دي
بغير له تا مې عمر گران دي
زه به دا گران — عمر تر کومه تیرومه

عمر به دغسي خپل تیر کړم
یو څه موده به دې یاد هیر کړم
ځان به غمونو کې راگیر کړم
یو کال به بل وطن کې تیر کړم
چې ته واده شوي بیا به کلې ته درځمه

دا مو ترمنځ وړي کیسي دي
څومره بنایسته وړي شیبې دي
د محبت خوړي نغمې دي
راته لایادي هغه شیبې دي
چې په تنکې مینه یوبل نه شرمیدونه

بي ميني وخت كله تيري
د چا خيره مي نه هيري
هرخوك به خان سره غيري
خوهغه رنگ مي ډير خوبيري
چي دهغي د لوپتي په شاتي ويينه

ماته د لري په خدا شه
مه كره خفگان نور په رضا شه
بس اي! مروره راپخلا شه
جانانه زموږ كلي ته راشه
موسم بدل دي شرم زير گلونه دينه

راته راگوره بس خدا كه
ودانه زما د زره دنيا كه
بس پهرونه مي دنيا كه
ظالمي شوندي او راته راکه
له مياشتو مياشتو سوال زاري درته كوومه

مينه كي دا به مي كوله
سترگو كي غلا به مي كوله
ديره خندا به مي كوله
اول دعا به مي كوله
اوس مي زخمې زرگي خيري درته كوينه

بس لاس وهمه په گبين كي
جانانه زره به راله شين كي
اخير به ما په خان مين كي
خالونه كيږده په جبين كي
بيا رانكاره شه چي دي وكرم ديدنونه

بس په ما گراني زوروري
په مخه بڼه دې شه دلبرې
رب فيصله وكړه له برې
د بل په نوم شوي جادوگري
خوزه به پاتي ژوندون خـنـگه تيروومه

په اوجود څومره پي نري کرم
روغ وم خوشم پي ليوني کرم
په اور پي سوي سپلني کرم
غم دي په زړه باندي سوري کرم
قطره قطره ويني ترې ځي درد راکوينه

ستا په هرڅه به خبريدمه
چي ستا به ولي هيريدمه
له بي وسي به درديمه
ستاسو په کلي تيريدمه
ته مې راياده شوي بڼه ډير وژرديمه

ازغي گلان به په ژړا شي
هم عاشقان به په ژړا شي
بيا رقيبان به په ژړا شي
ټول گاونډيان به په ژړا شي
که مې خبر له درديدلي کيسي شونه

گوره یو وخت به دې کار شم
له دي غمونو چې وزگار شم
که ستا د سپینې غاړې هار شم
د تورو سترگو نه دې جار شم
خواره خواره دې راکتل مین دې کړمه

نور مې له ښکلو نه زړه تور دی
راله سیزلی پې په اور دی
ښکلې ځوانۍ ته مې پیغور دی
د غمازانو ظلم زور دی
زما د سپینې خولگی یار رخصتوینه

چیرې پوره نه شوي ارمانه
نیمگړې ژوند کې سرگردانه
گرځم دیدن پسي دې گرانه
خیر که زما نه شوي جانانه
زه به تر عمره انتظار درته کوومه

مینه خو تا کره ما خونه کره
اخر چي لنډه دې په څه کره
زرگيه ته ورته خيره کره
خدای دې پداسي مرگي مره کره
چي ځنکدن دې څلورنیمي میاشتي وینه

درپسي اچوم د زړه وینې
نظره مه شي نازیني
سم لیونی کره ستا میني
د زړه مې نه وځي شیریني
که هر څو وکره د صبر تعویذونه

اه قدردان رانه جدا شو
ډیر لوي ارمان رانه جدا شو
د زرگي خان رانه جدا شو
کم زړه "ریحان" رانه جدا شو
اوس به ژوندون د لیونو په څیر کوومه

بس تصويران دي شكوومه
هره توتنه بي سوخوومه
جانانه نور دي هيرومه
درسره دا وعده كوومه
نور كه ژوندي وم په طرف به نه درخمه

په څه نا څه به بي رضا كرم
زه به بي ځان سره پخلا كرم
خپل زړه به صبر نور له تا كرم
دا اخيري مسره به دا كرم
جانانه خپل كار دي كوه خپل به كوومه

بله ډيوه د بل په نوم شوه
هغه وړه د بل په نوم شوه
خوره وړه د بل په نوم شوه
لاره هغه د بل په نوم شوه
چا چې زما زړه كې جوړ كړي وو محلونه

بي له تا گرانه گوزاره شوه
په زره كې ويره راسره شوه
بس چي زما په ننداره شوه
كړه وړه كوډ كې بنكاره شوه
د ظالم لور وه زه بي كور په لاره كړمه

په هر لمانځه مي دا دعا ده
هميش دي اوسې تل اباده
دغه زما دزړه درزا ده
سپورمي ته گورم شي راياده
په زره ظالمې تا به څنگه هيروومه

لنډه کي

مخکي وره وي، خومره بنايسته وي

چي چيرته وم، هلته به ته وي

به مينه پوهه او که نه وي

نري خندا دي په زرگي خوړلي ومه

بس چي بنايسته يي، په تول پوره يي

زه به دي خه کرم، که ته خوره يي

گرانې په نوم مي ناسته نه يي

خکه کووم درپسي سوي فريادوونه

يو تنه اي شي، بل جداي شي

په زره غمونه، مي دلالي شي

ختمه مي ټوله خوشحالي شي

چي دي رايا د کرمه را کري بيغورونه

کوي نازونه، راکي زخمونه

د شپي زما ، نشته خوبونه

واپس دې واخله تصويرونه

چې ته مې نه شوي په تصوير دې څه کومه

خومره اوتر شوم، په حال بدتر شوم

له خپل نصيبه ، او مرور شوم

ستا له کورډي نه چي خبر شوم

په ځمکه بنکته پريوتم بيهوشه شومه

پای

23/2/ 1398

ننگرهار پوهنتون

مرکزي ليله

دالي

د نور درويشتمې شپې ته چي تر سهاره مي رونه تيره كړه!

ج: ريحان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**